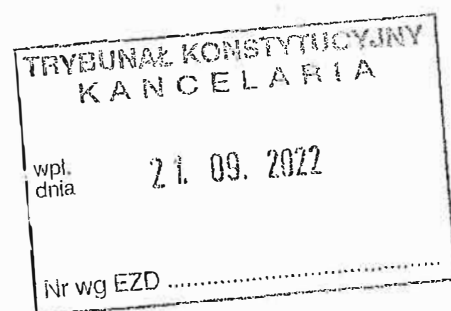

Warszawa, dnia 16 września 2022 r.

1001-8.TK.96.2022

K 11/22

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z wnioskiem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej o zbadanie zgodności:

1) § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 września 2020 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii (Dz. U. poz. 1711) z art. 2 w związku z art. 7, art. 17 ust. 1 w związku z art. 2 w związku z preambułą Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1140 ze zm.) w związku z art. 92 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP;

2) art. 3 ust. 2 powołanej w pkt 1 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych z art. 92 ust. 1 w związku z art. 17 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP

- na podstawie art. 42 pkt 7 oraz art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) -

przedstawiam następujące stanowisko:

- 1) postępowanie w zakresie kontroli art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1140 ze zm.) z art. 92 ust. 1 w związku z art. 17 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) – ze względu na utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu;**
- 2) w pozostałym zakresie postępowanie podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna (dalej też: Wnioskodawca lub KRL-W) zakwestionowała konstytucyjność § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 września 2020 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii (Dz. U. poz. 1711; dalej: rozporządzenie zmieniające), a także art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie

lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1140 ze zm.; dalej: ustawa o zawodzie lekarza weterynarii).

Zakwestionowany przepis ustawy o zawodzie lekarza weterynarii posiadał następującą treść:

„Art. 3. [Prawo uzyskania tytułu specjalisty]

(...)

2. Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej w porozumieniu z Ministrem Edukacji Narodowej i po uzgodnieniu z Krajową Radą Lekarsko-Weterynaryjną określa, w drodze rozporządzenia, tryb i szczegółowe zasady uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii.”.

Powyższy przepis został uchylony przez art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1570; dalej: ustawa zmieniająca).

Zgodnie zaś z § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego, które wprowadziło zmiany do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii (Dz. U. Nr 131, poz. 667 ze zm.; dalej: rozporządzenie nowelizowane):

„§ 4 otrzymuje brzmienie:

»§ 4. 1. Do zadań Komisji należy:

1) ustalanie programów szkolenia specjalizacyjnego dla poszczególnych obszarów weterynarii,

2) powoływanie zespołów egzaminacyjnych dla poszczególnych obszarów weterynarii i ustalanie terminów egzaminów,

3) podejmowanie uchwał o nadaniu tytułu specjalisty,

4) wydawanie dyplomów, o których mowa w § 7 ust. 1.

2. Kadencja Komisji trwa 4 lata.

3. Członków Komisji powołuje minister właściwy do spraw rolnictwa.

4. W skład Komisji wchodzi 26 lekarzy weterynarii wyróżniających się wiedzą lub umiejętnościami w obszarach weterynarii, posiadających tytuł specjalisty w co najmniej jednym z tych obszarów weterynarii lub co najmniej stopień naukowy doktora, w tym nie mniej niż 14 lekarzy weterynarii wybranych przez ministra właściwego do spraw rolnictwa spośród kandydatów, o których mowa w ust. 5.

5. Kandydatów na członków Komisji zgłasza ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, w liczbie nie większej niż:

- 1) 10 osób - Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna,
- 2) 8 osób - Państwowy Instytut Weterynaryjny - Państwowy Instytut Badawczy,
- 3) 3 osoby - każda z uczelni publicznych prowadzących szkolenie specjalizacyjne.

6. Kandydatami na członków Komisji, o których mowa w ust. 5 pkt 2 i 3, mogą być lekarze weterynarii posiadający co najmniej stopień naukowy doktora.«;».

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, w uzasadnieniu wniosku, wskazała, że zakwestionowany przepis rozporządzenia zmieniającego jest niezgodny z art. 2 i z art. 7 Konstytucji RP, ponieważ projekt rozporządzenia zmieniającego nie został uzgodniony z Wnioskodawcą. Brak uzgodnienia projektu rozporządzenia zmieniającego z Wnioskodawcą pozbawił Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną, będącą organem samorządu zawodowego korzystającym z konstytucyjnej ochrony, pieczy nad należyтым wykonywaniem zawodu. Doprowadziło to – zdaniem Wnioskodawcy – do naruszenia art. 17 ust. 1 w związku z art. 2 i w związku z preambułą Konstytucji RP. Ponadto, w ocenie Wnioskodawcy, zaskarżony przepis rozporządzenia zmieniającego wykracza poza zakres upoważnienia ustawowego, a zatem jest niezgodny z art. 3 ust. 2 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii w związku z art. 92 ust. 1 w związku z art.

2 Konstytucji RP. Rozporządzenie uzupełniło bowiem „(...) ustawę o założenia, które nie odpowiadają jej ustawowym założeniom, gdyż art. 3 ust. 2 u.z.l.w.l-w. (ustawy o zawodzie lekarza weterynarii – przyp. wł.) stanowiący wyłączną podstawę do wydania rozporządzenia nie upoważnia właściwego organu do uregulowania zagadnień dotyczących: podmiotu uprawnionego do nadania lekarzom weterynarii tytułu specjalisty (nazwy czy charakteru tego podmiotu) ani tym bardziej jego zadań i sposobu ich realizacji, trybu i czasu (okresu) działania tego podmiotu, jego składu (jednoosobowy, kolegialny) czy wymogów jakie muszą spełnić kandydaci, aby wejść w skład tego podmiotu” (uzasadnienie wniosku, s. 31).

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, w uzasadnieniu wniosku, podniosła też, że zakwestionowany art. 3 ust. 2 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii nie zawiera wytycznych do wydania rozporządzenia. Zdaniem Wnioskodawcy, „(...) brak wytycznych do wydania rozporządzenia (wymaganych na gruncie art. 92 ust. 1 Konstytucji) pozostawia właściwemu do wydania rozporządzenia ministrowi niczym nieskrępowaną swobodę w określeniu trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii, co w konsekwencji pozbawia samorząd zawodowy lekarzy weterynarii reprezentowany przez KRL-W możliwości sprawowania pieczy nad należyтым wykonywaniem zawodu lekarza weterynarii w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony (art. 17 Konstytucji), przez co narusza fundamentalną zasadę ustrojową jaką pozostaje zasada demokratycznego państwa prawnego (art. 2) i wynikające z niej zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz poprawnej (prawidłowej) legislacji” (uzasadnienie wniosku, s. 36).

Trybunał Konstytucyjny, postanowieniem z 6 lipca 2022 r. o sygn. Tw 1/22, nadał wnioskowi Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej dalszy bieg.

Badanie dopuszczalności merytorycznej kontroli wniosku złożonego przez podmiot, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji RP, nie kończy się jednakże w fazie rozpoznania wstępnego. Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika bowiem, iż Trybunał, na każdym etapie postępowania, ma obowiązek ustalić, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek procesowych, skutkujących obligatoryjnym umorzeniem postępowania. Obowiązek ten dotyczy także wniosków, które podlegają wstępnemu rozpoznaniu na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (zob. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 11 października 2017 r., sygn. K 14/16, OTK ZU seria A/2017, poz. 69 oraz 20 listopada 2019 r., sygn. K 2/18, OTK ZU seria A/2019, poz. 63).

Przypomnieć zatem należy, że, zgodnie z art. 191 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 Konstytucji RP, ogólnokrajowe organy związków zawodowych oraz ogólnokrajowe władze organizacji pracodawców i organizacji zawodowych mogą wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego w sprawach, o których mowa w art. 188 Konstytucji, jeżeli akt normatywny dotyczy spraw objętych ich zakresem działania. Przepisy art. 48 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym wymagają od tych podmiotów uzasadnienia, że kwestionowany akt normatywny lub jego część dotyczy spraw objętych zakresem działania wnioskodawcy, oraz powołania przepisu prawa lub postanowienia statutu wskazujących, że wnioskodawca jest ogólnokrajowym organem lub ogólnokrajową władzą. Ponadto, do wniosku dołącza się uchwałę lub inne rozstrzygnięcie podmiotu, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji, stanowiące podstawę wystąpienia z wnioskiem i określające kwestionowany akt normatywny lub jego część oraz wskazujące wzorzec kontroli (art. 48 ust. 2 pkt 1 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym).

Trybunał Konstytucyjny w orzecznictwie podkreślał, że uchwała uprawnionego organu determinuje skorzystanie przez ten podmiot z prawa

określonego w art. 191 Konstytucji, a złożenie wniosku jest czynnością podjętą w celu jego wykonania. Trybunał podkreślał przy tym, iż treść uchwały i wniosku musi być zbieżna. „Minimalna zbieżność, która musi cechować uchwałę i wniosek, obejmuje: wskazanie przedmiotu kontroli (przez odpowiednie oznaczenie przepisu, tzn. określenie jednostek redakcyjnych kwestionowanego aktu normatywnego), wyrażenie woli wyeliminowania go z porządku prawnego oraz postawienie zarzutu niezgodności z przepisem aktu normatywnego o wyższej mocy prawnej (tzn. powołanie wzorców kontroli)” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 listopada 2007 r., sygn. Tw 38/07, OTK ZU nr 6/B/2007, poz. 262, zob. też – postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2012 r., sygn. Tw 5/12, OTK ZU nr 2/B/2014, poz. 666 oraz z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. K 8/12, OTK ZU nr 6/A/2012, poz. 72). W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego zaznaczano również, że „[p]pełnomocnik wnioskodawcy, również podmiot sporządzający lub podpisujący wniosek, jest zobowiązany do działania w granicach i zakresie udzielonego pełnomocnictwa. Nie posiada zatem kompetencji do samodzielnego kształtowania ani przedmiotu, ani wzorców kontroli, gdyż wiąże go treść uchwały podmiotu legitymowanego do wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 czerwca 2010 r., sygn. Tw 12/10, OTK ZU nr 5/B/2010, poz. 315). Ponadto, Trybunał Konstytucyjny, w postanowieniu z dnia 15 lipca 2020 r. o sygn. U 2/19, podkreślił, iż „[z]łożenie wniosku musi być (...) poprzedzone podjęciem stosownej uchwały, udzielającej także stosownego umocowania do sporządzenia wniosku oraz reprezentowania wnioskodawcy przed Trybunałem” (OTK ZU seria A/2020, poz. 37).

Mając powyższe na uwadze, zasygnalizować należy, że wniosek w niniejszej sprawie podpisał i złożył adwokat. Z treści pełnomocnictwa, dołączonego do wniosku, wynika, że Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej udzielił pełnomocnictwa owemu adwokatowi do

„reprezentowania Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w postępowaniu wnioskowym przed Trybunałem Konstytucyjnym”. Tymczasem, w § 2 uchwały nr 90/2021/VII Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 30 listopada 2021 r. w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego zawarte zostało upoważnienie dla Prezesa Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej „do wniesienia wniosku, o którym mowa w § 1, do Trybunału Konstytucyjnego oraz reprezentowania Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, z prawem udzielenia pełnomocnictwa”. Stwierdzić więc należy, że jakkolwiek Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna upoważniła Prezesa tej Rady do udzielenia pełnomocnictwa do wniesienia wniosku do Trybunału Konstytucyjnego i reprezentowania Rady przez Trybunałem konstytucyjnym, to Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej udzielił pełnomocnictwa jedynie do reprezentowania Rady w postępowaniu przed Trybunałem. Można zatem stwierdzić, iż wniosek został sporządzony, podpisany i złożony przez podmiot nieuprawniony do tych czynności w treści uchwały Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.

Powyższe, już na tym etapie, mogłoby skutkować umorzeniem postępowania – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

Niezależnie jednak od powyższego przypomnieć należy, że zakwestionowany przepis art. 3 ust. 2 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii został uchylony przez art. 2 pkt 2 ustawy zmieniającej. Przesłanki nadania tytułu specjalisty lekarzowi weterynarii, zadania, kadencja i skład komisji do spraw specjalizacji lekarzy weterynarii, a także tryb pracy tej komisji zostały zaś uregulowane w – dodanych przez ustawę zmieniającą – art. 3a-3i ustawy o zawodzie lekarza weterynarii. Tym samym, zastąpiły one uprzednio

obowiązujące regulacje rozporządzenia nowelizowanego, do którego zmiany wprowadzał zaskarżony wnioskiem w niniejszej sprawie przepis § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego. Rozporządzenie nowelizowane utraciło z kolei moc na skutek uchylecia przez art. 2 pkt 2 ustawy zmieniającej art. 3 ust. 2 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii.

Mając zatem na uwadze fakt, że zaskarżony przepis ustawy o zawodzie lekarza weterynarii już nie obowiązuje, rozważyć należy, czy nie zachodzi przesłanka umorzenia postępowania zawarta w art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, zgodnie z treścią którego Trybunał Konstytucyjny umarza postępowanie, jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał. Zasadą w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym jest bowiem kontrola przepisów obowiązujących w dacie orzekania, zaś kontrola norm już nieobowiązujących dopuszczalna jest jedynie na zasadzie wyjątku, z uwagi na funkcję Trybunału Konstytucyjnego – gwaranta ochrony wolności i praw jednostki.

Ocenę, czy w sprawie wywołanej wnioskiem KRL-W istnieją przesłanki do umorzenia postępowania w oparciu o treść art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, należy rozpocząć od krótkiej historii dotychczasowych regulacji postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym dotyczących możliwości orzekania przez Trybunał o przepisach, które utraciły moc obowiązującą. Przesłanki umorzenia postępowania z uwagi na utratę mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu w poprzednim stanie prawnym – w art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.; dalej jako: ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o TK) oraz art. 77 ust. 4 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 293; dalej jako: ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o TK) – były bowiem, co do zasady, podobne, choć ustawodawca redagował je w różny sposób. Artykuł 39 ust. 1 pkt 3 ustawy

z dnia 1 sierpnia 1997 r. o TK, w brzmieniu pierwotnym, nakazywał umorzenie postępowania, jeżeli zakwestionowany akt normatywny utracił moc obowiązującą. Dlatego też, w pierwszych orzeczeniach dotyczących tej materii Trybunał przyjmował, że akt normatywny traci moc obowiązującą na skutek uchylecia go albo upływu czasu, na jaki został wydany. W nieco już późniejszym orzecznictwie Trybunał stwierdzał jednak, że uchYLENIE przepisu nie zawsze prowadzi do utraty jego mocy obowiązującej. Sąd konstytucyjny stał wówczas na stanowisku, że możliwość zastosowania aktu normatywnego do określonego stanu faktycznego z przeszłości, terażniejszości czy przyszłości wskazuje na to, iż dana norma obowiązuje (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 marca 2011 r., sygn. K 35/08, OTK ZU nr 2/A/2011, poz. 11 wraz przywołanym tam orzecznictwem i literaturą przedmiotu). Trybunał, w większej części orzeczeń z tego czasu, utożsamiał więc pojęcie „obowiązywania aktu normatywnego” z pojęciem „stosowania aktu normatywnego”. Jak zauważono w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 października 2017 r. o sygn. K 1/17, jeżeli zatem „istniała konieczność orzekania o przepisach formalnie uchylonych, Trybunał potrafił znaleźć narzędzia, które pozwalały mu wydawać orzeczenia, gdy dane przepisy mogły kształtować sytuację prawną jednostki” (OTK ZU seria A/2017, poz. 79). Z dniem 7 października 2000 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 czerwca 2000 r. o zmianie ustawy o Trybunale Konstytucyjnym oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 53, poz. 638), na mocy której wprowadzono – w art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o TK – wyjątek od zasady nieorzekania przez Trybunał Konstytucyjny o przepisach, które utraciły moc obowiązującą, polegający na tym, że Sąd Konstytucyjny może orzekać o tych przepisach, jeżeli jest to konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Po nowelizacji tego przepisu stało się więc konieczne wyodrębnienie kategorii aktów prawnych, które już nie obowiązują, ale mogą jeszcze rodzić skutki dla podmiotowych praw i wolności konstytucyjnych. Podtrzymywanie dotychczasowej linii orzeczniczej

Trybunału Konstytucyjnego – wypracowanej na gruncie art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o TK przed jego nowelizacją – utożsamiającej pojęcia „obowiązania aktu normatywnego” i „stosowania aktu normatywnego” prowadziłyby bowiem do stwierdzenia, że treść art. 39 ust. 3 tej ustawy jest regulacją pustą. W wyroku z dnia 16 marca 2011 r., sygn. K 35/08, Trybunał Konstytucyjny wskazał więc, że „konieczność orzekania o konstytucyjności przepisu mimo utraty jego mocy obowiązującej zachodzi wówczas, gdy spełnione są trzy przesłanki: 1) przepis będący przedmiotem oceny zawiera treści normatywne odnoszące się do sfery chronionych konstytucyjnie wolności i praw; 2) nie istnieje inny instrument prawny (poza ewentualnym uznaniem przepisu za niekonstytucyjny), który mógłby spowodować zmianę sytuacji prawnej ukształtowanej definitywnie, zanim zakwestionowany przepis utracił moc obowiązującą; 3) stwierdzenie niekonstytucyjności danego przepisu stanowić może skuteczny środek przywrócenia ochrony praw naruszonych zastosowaniem kwestionowanej regulacji prawnej” (*op. cit.*). Obecna regulacja art. 59 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym nie w pełni powtórzyła regulacje postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, obowiązujące od czasu nowelizacji art. 39 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o TK i przyjęte również w art. 77 ust. 4 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o TK, zgodnie z którymi Trybunał nie umarzał postępowania z uwagi na utratę mocy obowiązującej zaskarżonej regulacji, jeżeli wydanie orzeczenia w sprawie wynikało z konieczności ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Artykułem 59 ust. 3 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym ustawodawca zrezygnował bowiem z szerokiej formuły możliwości orzekania o aktach nieobowiązujących i ograniczył ten wyjątek wyłącznie do spraw inicjowanych skargami konstytucyjnymi. Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 października 2017 r., sygn. K 1/17, „zawężenie to jest wyraźne i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Wyraża

ono intencję ustawodawcy co do ochrony jednostek, które dochodzą swych praw w drodze skargi konstytucyjnej” (*op. cit.*).

Dlatego też, w świetle obecnych unormowań ustawy o organizacji i trybie postępowania przez Trybunałem Konstytucyjnym i stanowiska Trybunału wyrażonego w tej materii w wyroku z dnia 24 października 2017 r., sygn. K 1/17 (*op. cit.*), postępowanie w zakresie kontroli aktu normatywnego, który utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał, zainicjowane w inny sposób niż skargą konstytucyjną, podlega umorzeniu – ze względu utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu.

Wobec powyższego, niniejsze postępowanie, zainicjowane wnioskiem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, dotyczące kontroli art. 3 ust. 2 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii, który to przepis utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał, podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Z kolei, w odniesieniu do zakwestionowanego § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego podkreślić należy, że Wnioskodawca przedmiotem kontroli uczynił przepis rozporządzenia zmieniającego (nowelizującego rozporządzenie w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii). W tym stanie rzeczy również trzeba rozważyć, czy nie zachodzi konieczność umorzenia postępowania, ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny. Określenie, czy przedmiotem zaskarżenia są przepisy zmieniające (formalne), czy przepisy zmieniane (merytoryczne) ma bowiem istotne znaczenie z punktu widzenia skutków ewentualnego stwierdzenia ich niezgodności z Konstytucją. Inne bowiem argumenty są istotne przy badaniu zasadności zarzutów dotyczących przepisów zmieniających, a inne przy badaniu zasadności zarzutów dotyczących przepisów

zamienianych. W pewnym bowiem uproszczeniu można rzec, że przepisy zmieniające, po spełnieniu swej roli, tj. po dokonaniu stosownych „operacji” na przepisach zmienianych, pozostają w systemie prawa jedynie jako *sui generis* symbol dokonanych zmian. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego możliwe jest jednak objęcie kognicją Trybunału przepisów zmieniających, z uwagi na to, iż jest to jedyna droga do zbadania prawidłowości procesu legislacyjnego i dochowania kompetencji prawodawczej. Badanie konstytucyjności przepisów zmieniających dotyczy więc jedynie sformułowanych wobec nich zarzutów proceduralnych. W sytuacji zaś, gdy przepisom zmieniającym stawiane są zarzuty odnoszące się do *meritum* zmian wprowadzonych przez te przepisy, przedmiotem kontroli powinny być wyłącznie przepisy zmieniane (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 13 marca 2007 r., sygn. K 8/07, OTK ZU nr 3/A/2007, poz. 26; z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. K 17/11, OTK ZU nr 5/A/2013, poz. 58).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna stawia zakwestionowanemu § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego zarzut, że projekt rozporządzenia zmieniającego nie został z Radą uzgodniony. Podnosi jednak jednocześnie, że, zmienionym przez § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego, § 4 rozporządzenia nowelizowanego uzupełniono ustawę o zawodzie lekarza weterynarii o założenia, które nie są jej ustawowymi założeniami. Argumentacja przywołana w uzasadnieniu wniosku wskazuje więc, że w dużej mierze, intencją Wnioskodawcy było zakwestionowanie znowelizowanych rozporządzeniem zmieniającym przepisów merytorycznych rozporządzenia w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii, które również jest aktem już nieobowiązującym, na skutek regulacji wprowadzonych ustawą zmieniającą.

Wobec powyższego, postępowanie dotyczące kontroli § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

Z tych wszystkich względów, wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego

Robert Herzig
Zastępca Prokuratora Generalnego